

CLARÍ

PORTAVEU DE LES GARRIGUES

SURT CADA QUINZE DIES

Any I

GRANADELLA 22 DE GENER DE 1933

Número 2

Els Governes i l'Agricultura

Es tradicional ja i en tot temps ha sigut, la despreocupació dels governs en ço que es refereix més directament a l'Agricultura: El pagès.

Es tradicional, si, no obstan ésser l'Agricultura el suport de la humanitat i a nostra terra la principal font de riquesa.

Mantes vegades hem tractat d'esbrinar el perquè d'aquest desinterès en matèria tant fonamental, però sempre hem tingut de convenir que a tots els governants de tot temps els ha interessat més fer política que governar.

Ja a l'any 18, éssent president de Ministres en Romanones, es deixà sentir tal despreocupació; en canvi, no fou aixís amb els obrers de Barcelona, Bilbao i València (sols aquestes tres ciutats), els quals, havent-se apujat en gran manera els preus dels blats i com a conseqüència els del pa de resultes de la gran guerra, s'alçaren contra tal «explotació» dels rics pagesos i l'allavors ministre d'Agricultura, amb l'aprovació del senyor Romanones, abonà la diferència entre el preu sobre-pujat i el preu que tenia abans el pa, costant-li la festa al Govern vora de dos milions de pessetes.

Vingué la llarga sequera, de trista memòria per tots els garriguencs, i amb ella la penosa misèria d'aquests 8 anys de sacrifici i males collites, però els governants d'aquells temps poc es preocuparen de si l'emigració arribava a la quinta part dels veïns de la nostra comarca i de si en cassos concrets com el d'Albagés i Granadella, aquella s'engollia un 30 per cent de nostres convilatans, portant-los a terres llunyanes i molts d'ells apartats per sempre més del seu terror. No els preocupava gens ni mica perquè nosaltres sabiem sacrificar molts plaers i ens estavem de moltes coses que els obrers de ciutat no haurien «pogut» soportar...

Han passat aquells anys; avui tenim els camps amarats d'aigua i les collites segueixen el seu ritme; però ens trovem d'avant d'un fet que, en compte d'ésser un paliatiu que ens restés un xic el record d'aquells anys míseros, sembla que vingui a coronar aquella època de l'assitut de nostres camps i a demostrar una vegada més que a les contrarietats amb que ens obsequia la natura, hi hem d'afegir la poca altesa de mires en que ens «tracten» comerç i governants. Després de 8 anys de no fer el necessari pel sustent de nostres llars per les escasses collites, enguany que hauriem pogut sadollar un xic el jou dels anys passats, les olives es paguen a un preu migradíssim.

¿Qui en té la culpa d'aquesta depreciació? No es pot amagar que la culpa és completament del Govern, i sobre tot del ministre d'Agricultura, o sinó que miri el lector les Notes d'Agricultura i podrà observar que fins que el senyor Ministre d'Agricultura disposà l'entrada d'olis estrangers al mes de desembre, el preu de les olives marxava d'una manera immillorable.

Senyor Ministre d'Agricultura: ¡En un règim de llibertat, no pot mancar-hi la justícia i el patriotisme!

(Solé en)
HELLOS.
(Solé Saperro)

Redacció i Administració, Guimerà, 2 - PREU 20 CÉNTIMS